

A szeretet lángjával perzseljünk

Kedves mindannyian!

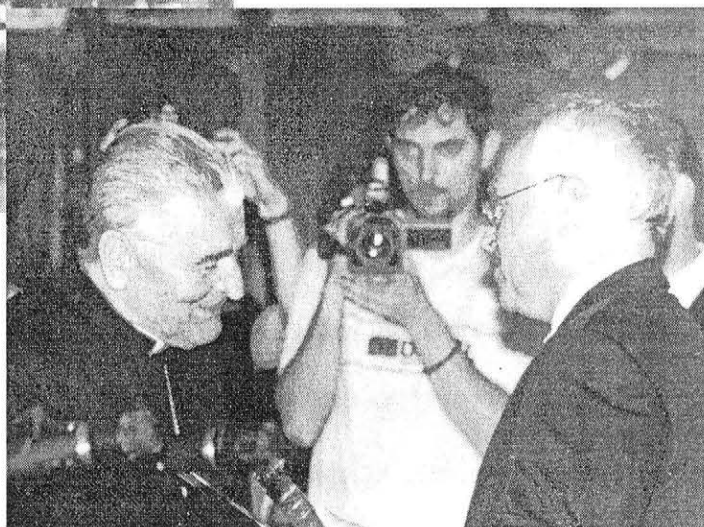
Szívem mélyéből suttogó hangot hallok, tudom, hogy kinek a hangja. Azt mondja, haszontalan szolgál, csak azt tetted, ami a kötelességed volt. Úgy érzem le kell hajtanom a fejemet, nem azért, mert összehasonlítom magamat a most velem együtt kitüntetettekkel, hanem azért, mert lelkiismeretem arra biztat, csak lehajtott fejjel mondjam ki, hogy nem tettem meg mindent. Furcsa fintora a mi életünknek, hogy bármennyire tudjuk azt, hogy küldetésünk van, azt is átérezzük, hogy kitől kaptuk a küldetést, azt is tudjuk, hogy kikért van a mi küldetésünk. Bármennyire elérzékenyedünk, amikor édes anyanyelvünk szép szavaival hallgatjuk azokat a méltatásokat, amelyek itt most, ezen az estén elhangzanak, mégis marad a bennem vádaskodó hang, amit én alázattal elfogadok, és annak, aki szól hozzám, azt mondom: „Uram, szégyellem magam, sokkal többet tehettem volna.” És mindig ez kell, hogy vezessen mind egyikünket, amikor rágondolunk azokra, akik velünk együtt küszködnek. Én egyházmegyéim szeretett papjaira, oltártestvéreimre gondolok, arra a huszonnégyre csupán, akikkel együtt küszködünk, és akik bizonyára most velem együtt helyeslően bólintanak, mert úgy érezzük, hogy ott, ahol vagyunk, végvári térségben sokkal, de sokkal bátrabban kellene biztatni és reményt önteni százak, ezrek lelkébe. Elsősorban annak a 70-80 ezer katolikusknak a lelkébe, akiknek a főpásztora vagyok, de ugyanakkor mindenkinek, aki bármikor, bárhol találkozik azokkal a gondolatokkal, amelyeket olyan fenséges szép tömörséggel az imént miniszterelnök úr elmondott. És amikor megköszönöm papjaimnak az ő küszködésüknek és áldozatkészségüknek a jelét, akkor arra gondolok, amit nem olyan régen Nemeshegyi Péter Jézus Társaságbeli atya egyik dolgozatában olvastam a tüzet dobáló Jézusról. Furcsa kifejezés, mégis Lukács Evangéliumában azt olvassuk, hogy „azért

jöttem a földre, hogy tüzet dobjak belé, és mi más akarhatnék, minthogy lángra lobbanjon”. Nos, ezért köszönöm meg az Aracs Társadalmi Szervezetnek, a díjakat nekünk ideítélő Bizottságnak, mindazoknak, akik most itt velem együtt vannak, hogy felfedezhetjük azt a fenséges lehetőséget, azt a lángot, amit szívünkbe dob az Úr: a szeretet lángját. És ezt mi perzselőkként tovább szíthatjuk. Úgy érzem, hogy éppen ez a perzselés a fontos számunkra, a politikusok számára, a társadalmi élet vezetői számára, a délvidéki, bácskai, bán-sági magyar értelmiségiek számára, az én számomra, a papok számára, különösképpen tanítóink, tanáraink számára. És ne a múlt traumáján keseregve és ne a jelen tragédiáin elmerengve, hanem mégis kimondjuk mindennel szemben azt, amit Ady mondott: „Dunának, Tiszának, Oltnak” – és én hozzáteszem, Moravának is – „egy a hangja”. És a mi hangunk, feladatunk pedig az, hogy tudjunk perzselni és mindennek ellenére, ami történik velünk, körülöttünk (amit ki kell mondani, és az illetékesek ki is mondanak, s köszönöm nekik, hogy kimondják) – mindennek ellenére a dolgunk az, hogy a szeretet tüzével perzseljünk. E nélkül nincs jövő. És ezzel zárom is már gondolatfűzésemet, hiszen mit is mondhatnék mást, amikor most magamon érzem az én egykori plébánosomnak, a '44 őszén kivégzett Virág Istvánnak a tekintetét, és az ő sok száz, sok ezer társának a tekintetét, és hallom az ő hangjukat is, úgy, mint az imént említett hangot. Valahogyan azt mondják, hogy ne dadogj, hanem menj vissza oda, ahonnan jöttél, és tedd tovább azt, amit eddig igyekeztél tenni, és te is állj azoknak az élén, akiket perzselésre hívsz, és akarj egy szebb holnapot velük együtt kirajzolni itt, ebben a térségben, ahol mi valljuk, hogy a magyar nemzettest egy, de valljuk keresztény meggyőződésünkből azt is, hogy az Istengyermekség ajándéka is, bármilyen nyelven hangozzék el a mi imádságunk – egy. Köszönöm figyelmüket, Isten áldása legyen velünk!

Bodor Anikó és ...

...msgr. Huzsvár László átveszi Hajnal Jenőtől az Aracs-díjat

Papp Ferenc és Balassa Julianna
díjazottak

Siflis Zoltán az Aracs-éremmel

